

Сутринта рано Атанасъ отишелъ на полето. Помолилъ се на Бога и отворилъ сандъка... Веднага затреперили златнитѣ монети, появили се на тѣхъ крилца и като пеперудки изхвърквали една по една... Тѣ отивали на разни страни.

Забѣлѣжилъ Атанасъ, че една монета кацнала въ рѣцѣтъ на единъ бѣднякъ и той (бѣдняка) се зарадвалъ; видѣлъ друга — паднала въ рѣцѣтъ на едно *сираче* и то радостно заприпкало; а третя — паднала въ блюдото на единъ *слѣпецъ*, той започналъ да се крѣсти отъ радостъ и сълзи потекли отъ очитѣ му. . .

Въ това врѣме на Атанаса ставало все по-леко и леко на душата му. . . . Слѣдъ всѣка хврѣкнала монета, той се усѣщалъ по-веселъ. . . А когато излѣзла и послѣдната, като че цѣла гора паднала отъ неговитѣ гърди. . . Очитѣ му свѣтнали, сърдцето му заиграло, тѣлото му се подмладило. . . И слѣдъ толкози тежки дни и нощи той въздѣхналъ радостно и спокойно.

❖ ❖ ❖

Атанасъ облѣкълъ отново овчарския кожухъ, окачилъ картунката си, взелъ дрѣвния кривакъ и отишелъ съ обичното си стадо на красивото и животворно поле. . . Той заживѣлъ пакъ щастливо и спокойно. . .

□ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □

Редакторъ Н. Гайтанджиевъ. Издава Научното общество
„Отецъ Паисий“ въ гр. Казанлъкъ.

□ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □ 100 □